

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2067/2017
28.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији су заједнички пуномоћници Јелена Вучићевић и Милош Вучићевић, адвокати из ..., против туженог „ВВ“ доо за производњу и промет ..., са седиштем у ..., чији је пуномоћник Роман Уршић адвокат из ..., ради исплате разлике у заради, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4005/16 од 20.12.2016. године, у седници већа одржаној 28.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4005/16 од 20.12.2016. године, као посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4005/16 од 20.12.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П1 232/2015 од 20.09.2016. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име разлике у заради исплати износе за тражени период наведене у том ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом почев од датума доспелости сваког појединог месечног износа па до исплате, а ставом другим изреке је обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове спора у наведеним износима.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж1 4005/16 од 20.12.2016. године, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено преко пуномоћника, изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана и ради уједначавања судске праксе у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 72/11, 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне

примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је, на основу овлашћења из члана 404. Закона о парничном поступку, који је новелиран одредбом члана 14. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 55/14) закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба уједначавања судске праксе, с обзиром на разлоге из којих је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан на исплату разлике у заради, што представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају.

Предмет спора у овој парници је захтев за исплату разлике између исплаћене и припадајуће зараде тужиоцима за спорни период. Тужбени захтев је усвојен обзиром да су судови утврдили да је тужени из уговореног нето износа зараде, а не из бруто обрачунатог износа зараде исплаћивао порезе и доприносе, те је из тог разлога тужиоцима исплаћивана мања зарада. Апелациони суд у се у побијаној одлуци о овом праву запослених детаљно изјаснио и зато нема потребе да Врховни касациони суд разматра правна питања од општег интереса, нити правна питања у интересу равноправности грађана. Осим тога, тужени уз ревизију није доставио пресуде којима је у идентичној чињеничној и правној ситуацији одлучено на другачији начин него у побијаној одлуци, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе.

Са наведеног је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 404. а у вези одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и у вези члана 23. став 1. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 55/2014), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овом спору је поднета 28.07.2015. године, а спор је окончан правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу од 20.12.2016. године.

Чланом 13. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/2014) је измењен члан 403. став 2. и 3. па према ставу 2. овог члана, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овом спору је образована процесна заједница обичних активних супарничара. Стога се вредност предмета спора у смислу члана 30. став 2. ЗПП

одређује према вредности сваког појединог захтева, па се и допуштеност ревизије има оцењивати према вредности сваког појединачног захтева.

У конкретном случају, вредност предмета спора побијеног дела у сваком од постављених захтева не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије од 40.000 евра по курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Стога, ревизија туженог није дозвољена, па је одлучено као у ставу другом изреке на основу одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић